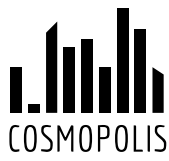

Donna Ashcroftová

Léto na Skotské vysočině

DOPORUČUJE
JULIE CAPLINOVÁ

Donna Ashcroftová

Léto
na *Skotské*
vysocině

Přeložila Lucie Libovická

Copyright © Donna Ashcroft, 2021

First published in the English language in 2021 by Storyfire Ltd,
trading as Bookouture.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

Translation © Lucie Libovická, 2026

Cover Design © Emma Rogers, 2021

ISBN 978-80-271-6050-1

Marika Verhavertové za to, že je tak laskavá

První kapitola

Paige Dougallová se zhluboka nadechla čerstvého skotského vzduchu a odbočila doprava na ulici Lockton High Street právě ve chvíli, kdy její tříletá dcera zafuněla ze spaní na zadním sedadle. Motor starého Peugeotu 505 při tom manévru zaprskal a zakašlal. „Nevzdávej to,“ zapřísahala Paige své auto.

Bloudila pohledem po chodníku a několika obchodech na pravé straně a nacházela povědomá místa. Obecní dům se střechou zářící novotou, cestu vedoucí ke škole a do Book Barn, knihovny v bývalé stodole, kde během dospívání vypomáhala o víkendech a po večerech, než tam později začala pracovat na plný úvazek, dále cihlovou poštu, kde Morag Dooleyová sbírala drby, které pak přikrášlila a pustila do světa. V dálce Paige ještě rozeznala hostinec *Apple Cross Inn* a hned za ním celoročně otevřený vánoční obchod, který tu zřídili až roky poté, co Paige opustila Lockton, a teď v něm pracovala její máma. Tu scénérii rámovalo obrovské horské pásmo pokryté bujnou letní trávou a modrá, téměř bezmračná obloha. Obavami se jí stáhlo hrdlo. Překonala strach i nesmírnou touhu otočit auto a vydat se zpátky do Londýna. Jenže po následující čtyři týdny je bez domova a bez práce a nemá kam jinam se uchýlit – aspoň dokud nevymyslí, co dál.

Znovu nastartovala, pomalu se šinula po hlavní ulici a divila se, proč je kolem tak málo lidí, když je páteční odpoledne. V Notting

Hillu, čtvrti, kde žila, byly v létě ulice vždy plné lidí, od úsvitu až do pozdní noci. Zdejší klid ji z nějakého důvodu znepokojoval. Za dalších pět minut a třicet dvě vteřiny už dorazila k domu svých rodičů. Zajela na štěrkovou příjezdovou cestu a na chvíli se zastavila, aby si prohlédla hezký domek s dveřmi přesně uprostřed mezi dvěma okny, ve kterém vyrostla. Máma zjevně nedávno pracovala na zahradě a pečovala o nádherné záhony letních květin, begonií, hrachorů, muškátů, macešek a petúnií, které se třepotaly ve větru jako barevný uvítací výbor. Paige spočinula pohledem na krásné bílé tabulce visící napravo od vchodových dveří, na níž bylo červeně napsáno *Kindness Cottage*, Domek laskavosti. Nikdo netušil, kde se to jméno vzalo, ale podle legendy prý jeho majitel před lety rozdával chudým vesničanům potravinové balíčky, a ti mu na oplátku věnovali vyřezávanou cedulku na dům. Paige si roztřeseně povzdechla a pomyslela si, jak je to dávno, co se jí v životě dostalo podobné laskavosti.

Otevřela dveře auta, pomalu vystoupila a protáhla se. Byla vyčerpaná, bušilo jí v hlavě a cítila slabost ve všech končetinách, ale nevšímalá si toho, zaťala zuby a popadla jeden z malých kufrů, které nacpala do prostoru pro nohy u místa spolujezdce, a opatrně zavřela dveře, aby nevzbudila svou dcerku Grace. Chtěla stihnout vybalit kufr a promluvit si s rodiči ještě předtím, než se její dcera probudí a bude chtít prozkoumat okolí. O tom, že přijede, neměli rodiče ani tušení, a bude jim muset vysvětlit, že se nezdrží dlouho.

Už byla skoro u červených dveří domku, když uslyšela po své pravici dusot kroků. Pak, dřív než si uvědomila, co se děje, se na její kufr vrhla běžová chlupatá koule s obrovskými zuby a začala za něj tahat.

„Co to děláš?“ vykřikla Paige na zlatého retrívra. Ten ale zatáhl za červené ramínko její podprsenky, které z nějakého důvodu čouhalo ze zavřeného kufru, a málem srazil Paige na zem. „Nech toho!“ Použila hlas přísné matky, ten, který vždycky zabral na Grace, když zlobila, a trhla kufrem k sobě. Přitom klopytla a couvla k autu. Jenže pes ramínko pevně držel, hnědé oči se mu leskly hravou radostí a vrtěl hlavou ze strany na stranu, odhodlaný pokračovat ve hře. Byl malý, chundelatý a roztomilý jako plyšáček, navzdory své síle – v jakékoli jiné situaci by si Paige klekla a pohládila ho. Teď ale byla unavená a to štěně trhalo její oblíbenou hedvábnou podprsenku. Jedinou, ke které měla ladící kalhotky – ne že by tu soupravu někdo kromě ní někdy viděl. V tu chvíli vzhledla a na chodníku vedle sebe uviděla stát nějakého muže.

Mohlo mu být kolem pětatřiceti, byl vysoký, asi sto osmdesát centimetrů, měl tmavě hnědé vlasy a oči, které jí připomínaly průzračné modré jezero za horkého letního dne těsně předtím, než se ponoříte do vody. Ruce skrýval v kapsách vybledlých džínů, kolem silného opáleného zápěstí měl namotané vodítko a svalnatý hrudník mu obepínalo černé tričko s nápisem JEN KLID. Paige ignorovala uznané zachvění v podbřišku, tak jako tak se rychle změnilo v bouřlivý záchvat vzteku, když si uvědomila, že ten chlap se směje – ne, on se chechtal tak, že se mu otrásalo celé tělo, zjevně se dobře bavil na její účet.

„Co je vám tady k smíchu? Pojdte si pro to své psisko!“ Vtom pes ještě jednou nadšeně zatáhl za ramínko. Kufřík se prudce otevřel a její věci – velmi intimní povahy – se rozlétly po šterkové příjezdové cestě a květinových záhonech. Paige zatála pěsti a zařvala. Do begonií její matky dopadla dvoje tanga

a další kalhotky v zářivých barvách plovávaly na levandulích. Jedna krajková černá podprsenka se zachytila na zpětném zrcátku jejího auta, další dvě dopadly na čelní sklo a sklouzly kdo ví kam. Kniha, kterou se posledních šest měsíců snažila číst, *Kouzlo, jak dosáhnout velkého úspěchu*, ležela otevřená vedle mámina stojanu na holínky a Paige si podrážděně uvědomila, že ani neví, na kterou stránku dočetla. A aby toho nebylo málo, její make-up, kartáč na vlasy, toaletní potřeby a léky teď ležely rozházené jako barevné skvrny na oblázcích cesty. Čiperný mladý pes s její červenou podprsenkou utekl, dohopsal ke svému majiteli a upustil ten kousek hedvábí jako trofej vedle jeho turistických bot. Rychle zamrkala.

„Moc se omlouvám.“ Muž se na Paige úchvatně usmál, pak se sehnul a podprsenku zvedl. Pes se nadšeně zatočil na místě a málem se překulil, jak s napětím čekal, kam ji jeho páníček hodí. Tomu ale místo toho pobaveně zablesklo v očích a připnul psovi vodítko k obojku, aby mohli odejít. „Tohle je nejspíš vaše, že?“ zeptal se a zvedl podprsenku výše. Usmál se od ucha k uchu, takže se mu pod svůdnými ostrými lícními kostmi udělaly doolíčky. Mluvil s přízvukem člověka pocházejícího odněkud z jihu a připomněl Paige všechno, co právě musela opustit.

„Těžko to může patřit někomu jinému,“ zasyčela Paige popuzeně, vytrhla mu podprsenku z konečků prstů a nacpala si ji do zadní kapsy kalhot. Pes radostně funěl, snažil se na ni vyskočit a zadržával jí drápky o elegantní černé kalhoty. „Mohl byste si, prosím, konečně odvést to své zvíře?“ zopakovala, sehnula se a odstrčila psa, který se jí přitom pokusil olíznout obličej. Zvedla jednu ze svých rtěnek a pár malých sponek do vlasů, a když sbírala další, vzhledla. Muž od ní odtáhl svého nezvedeného

mazlíčka, ale nepřestával se smát jeho skopičinám. Byl naprosto v pohodě a uvolněný, na rozdíl od Paige, kterou už stresem a podrážděním píchalo ve ztuhlých ramenou a za krkem.

„Omlouvám se, je to dotěrné štěně. Přestaň, Macku! Nech toho a sedni. Mám pro tebe něco k snědku.“ Napomenul ho drsným hlasem, ale působil spíš pobaveně než rozhněvaně, a pes dál napínal vodítko. „Na povely moc nereaguje. Rád bych si myslel, že je to proto, že je odpoledne a on je unavený, ale mám ho už sedm týdnů a uvědomil jsem si, že se chová pořád stejně, bez ohledu na to, kolik je hodin. Moc neposlouchá – naše chyba. Myslím, že možná nejsme při jeho výchově dost důslední,“ přiznal.

My? zarazila se Paige a v duchu se pokárala za to, že ji to slovo zamrzelo tak, až jí naskočila husí kůže v zátylku.

„Pomůžu vám.“ Muž se sehnul, jednou rukou sebral kartáč na vlasy a druhou přidržoval rozjívěného psa.

„Zvládnou to sama,“ odsekla Paige, když zvedl kufr, položil ho na kapotu auta, hodil do něj kartáč a pak sebral dvě podprsenky, jednu černou a druhou v barvě půlnoční modři, které se válely vedle přední pneumatiky. Když je ten cizí chlap bez okolků opatrně zastrčil do kufru, cítila, že jí hoří tváře. „Vážně nepotřebuju, abyste mi pomáhal,“ naléhala, když popadl podprsenku visící na zpětném zrcátku. Zaznamenala, že jeho pohled se přitom zaměřil na zadní sedadlo, kde dosud spala Grace.

Pak se zase otočil k Paige, teď zjevně ještě zvědavější. „Znáte Dougallovy?“ Řekl to jakoby nezáúčastně, ale v jeho modrých očích zahlédla jiskřičku zájmu.

„Jsou to moji rodiče. Vyrostla jsem tady,“ odpověděla Paige, protože to bylo jednodušší než se ohradit, že mu do toho nic není.

Pomalou přikývl, nejspíš očekával, že Paige bude sdílnější. „Jsou to dobří lidé. Nemáte moc silný přízvuk.“ Zastrčil si ruce do kapes a nevyšiml si psa, který mu teď tahal za tkaničky od bot. „Jsem Johnny Becker. Pracuju v *Apple Cross Inn* se svým bratrem Daveym, to je moje dvojče. Poslední tři roky žiju v Locktonu a jsem si zcela jistý, že jsme se ještě nikdy nepotkali...“ Sevřel rty a pomalu a důkladně jí přejížděl pohledem po tváři, čímž způsobil, že se zachvěla po celém těle. To nebyla vítaná reakce. „Protože to bych si vás určitě pamatoval. Jak se jmenujete?“

„Paige.“ Odkáslala si, překvapená tím, že mu to bez okolků prozradila. Dlouhodobý pobyt v Londýně ji naučil být poněkud podezřívavější. Čím to je, že je tak zmatená? Tím nápojem čerstvého vzduchu z hor? „Už nějakou... dobu jsem nebyla doma.“ Popravdě řečeno od té chvíle, co odsud před šesti lety utekla.

Přikývl a Paige zpozorněla, protože něco v tom pomalém, lenivém pohybu v ní vyvolalo stovky různých vzpomínek, které se snažila celý poslední rok vytěsnit. „Zůstanete tu dlouho?“

Paige zavrtěla hlavou. „Ne déle než týden.“ Neschopenku kvůli stresu měla sice na čtyři týdny, ale byla odhodlaná vrátit se do práce dřív.

„Škoda.“ Na rtech se mu mihl úsměv, pomalu přešel na druhou stranu příjezdové cesty a zvedl lahvičku s jejími léky, která se zakutálela ke kameni. Když si přečetl etiketu, jeho úsměv se vytratil, a poprvé od chvíle, co se potkali, sraštil čelo. „To je vaše?“ zeptal se, podal jí lékovku a zatáhl za vodítko, protože pes zmerčil Paigin nejlepší štětec na make-up. „Tohle jsem bral taky,“ dodal tiše, zvedl štětec a hodil jí ho do kufríku. „Proti nespavosti a stresu. Kdybyste si potřebovala během pobytu tady s někým promluvit...“

Paige se začervenala, popadla lahvičku s léky a zastrčila si ji do zadní kapsy. „Díky za pomoc, ale jsem si docela jistá, že zbytek zvládnú sama.“ Shlédla dolů na mladého psa, který teď očichával Johnnyho boty, funěl a vyplazoval malý růžový jazýček. „Nenapadlo vás ho vycvičit?“

Znovu se pousmál, ale tentokrát mu úsměv nedospěl až do očí. „Zkoušel jsem to, věřte nebo ne, ale nevyšlo to... Ten pes není jen můj – s bratrem se dělíme o povinnosti a já mám na starost výcvik psa. Tahle jeho rošťárna přišla v pravý čas, připomněla mi, že s ním musím konečně něco udělat.“ Protáhl tvář a pak se sklonil a opatrně tu chundelatou kuličku zvedl. Pes si odrflkl a přitiskl čumák Johnnymu k hrudi, nohama kopal sem a tam, obraz čiré roztomilosti. „Davey si vzal do hlavy, že jeho posláním je dát mi něco, co budu nucený brát vážně. A tak pořídil psa z útulku, o kterého se máme společně starat. Tvrdí, že to dělá proto, aby můj život dostal nějaký smysl,“ svěřil se a mrkl na ni. „Jen počkejte, až se s ním seznámíte.“ Znovu se usmál, pak se otočil, zamával jí, seběhl zpátky na chodník a vydal se směrem k hlavní ulici.

Paige ho chvíli zachmuřeně pozorovala. Jeho pohyby jí byly tak povědomé, ten jeho uvolněný postoj, jímž jako by světu naznačoval, aby mu všichni dali pokoj, a z nějž se jí ježily vlasy. Ale v podbřišku cítila jiskřičku zájmu, kterou se snažila ignorovat, protože nehledala žádnou romantiku a nepřála si, aby ji okouznil nějaký cizí člověk, to zažila už jednou před šesti lety, a jen se podívejte, jak to dopadlo. Hrdlo se jí bolestivě sevřelo zármutkem. Zamračila se. Zaťala ruce v pěst, ignorovala únavu celého těla až do morku kostí, a zhluboka se nadechla. Byla připravená postavit se tváří v tvář rodičům a všem vzpomínkám, které na ni v *Kindness Cottage* čekaly.

Druhá kapitola

Cora Dougallová stála na prahu *Kindness Cottage* téměř třiatřicet vteřin s pusou otevřenou dokořán, pak radostně vykřikla a pevně Paige objala. Voněla po čokoládovém dortu. „Paige, už je to tak dlouho.“ Paige své rodiče pořádně neviděla od té doby, co před rokem přijeli do Londýna na pohřeb jejího manžela Carla – její chyba, to ona se od nich pořád držela dál. V matčině objetí jí bylo moc příjemně, ale rychle se z něj vyprostila, dřív než se rozbřečí.

„Nečekali jsme tě. Hrozně jsi zhubla, děvče, vypadá to, že tě budu muset vykrmit.“ Máma byla pěkně buclatá, měla světle hnědé vlasy, zelené oči a úsměv, který byl tak vřelý, že by zahřál celou vesnici. Paige postavila malý – nyní už dobře zavřený – kufr na podlahu a máma jí nahlédla přes rameno k autu. Vypadala starší, vrásky v obličeji se jí prohloubily, ale tváře měla stále růžové a vypadala dobře. „Přijela s tebou i má vnučka?“

„Spí. Myslela jsem, že nejdřív vyložím auto a až pak ji vzbudíme.“ Paige si prohlížela známou květinovou tapetu v hale a lesklou tmavou dřevěnou podlahu a vzpomněla si, jak jí Carl, když ho přivedla domů hned po jejich seznámení, řekl, že to tam vypadá hrozně staromódně. „Můžeme tu zůstat? Jen na týden,“ dodala rychle, když se máma celá rozzářila. „Musím se brzo vrátit do práce,“ zalhala. „Víš, jak máme v létě rušno, všechny ty akce.“

„Jsem ráda, že jste tady, a můžete tu zůstat, jak dlouho budete chtít.“ Mámě se v očích zaleskly slzy radosti. Než jí v tom Paige stihla zabránit, zvedla její kufr a odnesla ho do haly.

„Táta pracuje, vrátí se později. Bude z vás dvou stejně nadšený jako já. Pojd' si vybalit. Ty budeš bydlet ve svém starém pokoji a Grace v pokoji pro hosty, v obou je uklizeno a ustláno.“ Rychle se rozběhla k autu, zastavila se u zadního okénka a podívala se skrz sklo. „To dítě tak vyrostlo.“ Řekla to bez výčitek, ale Paige přesto zaslechla v jejím hlase bolest. Zastyděla se.

„Grace je hodná holka,“ řekla tiše. „Bude ráda, až vás uvidí.“ Paige přešla po příjezdové cestě, otevřela zavazadlový prostor a rychle popadla pár větších kufrů, dřív než se k nim dostane máma. Pak je vlekla k domu a její svaly protestovaly, jako by je měsíce nepoužívala.

„To je na týden spousta zavazadel, děvče,“ poznamenala Cora, vzala pár zbývajících malých tašek a následovala svou dceru.

„Kupuju dům, minulý týden jsem se do něj měla nastěhovat, ale stávající majitelé to odložili.“ *Už počtvrté během čtyř týdnů.* „V domě, kde jsme bydlely v nájmu, jsem už dala výpověď. Dnes ráno jsme se vystěhovaly a většina našich věcí je uložena ve skladu.“

Máma naklonila hlavu. „Je v tom nějaký háček?“

„Ne...“ uklidňovala ji honem Paige. „Všechno by to mělo proběhnout příští týden. Bylo mi řečeno, že dům číslo čtyřicet dva je už prázdný. Pan a paní Eastonovi se chystají přestěhovat do Dubaje a před odjezdem pojedou navštívit své rodiče, takže se můžeme nastěhovat, jakmile dořešíme formality.“ Promnula si čelo, snažila se tak potlačit bolest, která ji bodala ve spáncích. Byla to jen další věc z mnoha, které jí dělaly starosti a se

kterými se musela vypořádat. „Všechno dobře dopadne,“ prohlásila a snažila se přesvědčit hlavně sama sebe.

„Vždyť ty jsi vždycky měla všechno pevně v rukou,“ zasmála se Cora, odložila tašky na chodbu a otočila se zpět k autu. „Mám teď vzbudit tu malou?“

Paige mlčela a až po chvíli přikývla. „Jasně. Bude ráda, že tě vidí. Vždycky ji potěší, když jí zavoláš přes FaceTime.“ Sledovala matku, jak radostí téměř poskakuje směrem k autu. Pak se opřela ramenem o zárubeň hlavních dveří, aby měla na chvíli oporu. Vyklidit pronajatý dům jí včera zabralo celý den. S Grace přespaly poslední noc na matracích na zemi a pak je čekala dlouhá cesta z Londýna až sem. Zakručelo jí v břiše, což jí připomnělo, že téměř čtyřicet hodin nejedla. Prostě neměla na nic chuť. Jídlo se pro ni stalo pouhou životní nutností, protože bez něj by prostě umřela.

Paige vešla do domu a zabočila rovnou do obývacího pokoje. Od jejího odchodu se to tu moc nezměnilo. Když dovnitř proniklo okny orámovanými těžkými závěsy s růžovým vzorem sluneční světlo, tmavé podlahy se jen leskly. Proti krbu stály dvě pohovky Chesterfield a Paige vzpomínala, jak si tu v zimě opékala marshmallows. Napravo bylo umístěné oblíbené kožené křeslo jejího otce, které vypadalo zase o trochu víc ošuntěle a opotřebovaně. Vedle něj se tyčila dubová knihovna plná jeho cenných knih. Přešla ke krbové římse a zblízka si prohlížela fotografie v rámečcích. Na jedné z nich pózoval její bratr Matt a zářivě se usmíval – měl na sobě černý plášť a slavnostní pokrývku hlavy a mával ve vzduchu diplomem, právě udělal doktorát. Za ním Paige rozpoznala budovu jedné z vysokých škol v Cambridge. Věděla, že na ní teď přednáší. Vedle něj byla

fotografie její sestry Rachel oblečené v soudcovském taláru – s napjatým výrazem se mračila do fotoaparátu. Byla tam i stará fotografie Paige, obklopené knihami v Book Barn, a další, v malém stříbrném rámečku, na které byla s Carlem. V náručí držela Grace. Ta fotka byla pořízena v den, kdy odcházela po porodu z nemocnice a Carl ji přišel vyzvednout, ale opozdil se. Měl k tomu prý důvod – teď si honem nevzpomněla jaký – vždycky měl nějaký důvod. Dosud si ale pamatovala to zdrcující zklamání, když se v porodnici neustále dívala na hodinky a zoufale se snažila uklidnit plačící novorozeně.

„Mami!“ zavýskla Grace a na chodbě se rozlehl dupot jejích kroků. Paige nasadila úsměv a otočila se právě včas, aby viděla, jak její matka a dcera vstupují do obývacího pokoje. „Mám hlad,“ oznámila Grace. Doběhla k Paige a objala jí nohy, kudrlinky jí přitom poskakovaly kolem ramen.

„Ty máš pořád hlad,“ poškádlila ji Paige a pohladila ji po hlavě. Pořád žasla, po kom zdělila ty husté světlé kudrny. Ona sama měla vlasy dlouhé po ramena a zrzavohnědé, bez jediné vlny. Grace byla krásná, její světle modré oči měly stejnou barvu, jako měl Carl. Byla hodné dítě, od šesti týdnů spala celou noc. Neprotestovala, když měla jít k paní na hlídání, a snědla všechno, co jí dali na talíř. Byla to jediná věc v životě, která se Paige podařila. Zvedla dceru do náruče, pevně ji objala a pak ji zase postavila na podlahu. „Pojďme si dát oběd,“ zamumlala. „Asi budu muset skočit pro něco do obchodu, neměla jsem doma moc jídla, které bych mohla vzít s sebou.“

„Není třeba, děvče. Mám těstoviny a dort. To jsi měla vždycky nejradši.“ Grace se chytila Cory za ruku, ta se usmála a odvedla vnučku do kuchyně. Paige se za nimi chvíli dívala, jak

odcházejí, pak vrhla poslední pohled na krbovou římsu a vydala se za nimi.

O hodinu později ležela Paige na posteli a poslouchala, jak si její dcera dole maluje s babičkou. Máma trvala na tom, aby si Paige šla lehnout, a ta neochotně slíbila, že si krátce zdřímne, protože věděla, že o Grace bude dobře postaráno a nebude se nudit. Než Cora odešla do důchodu a začala prodávat ve vánočním obchodě v Locktonu, pracovala roky jako učitelka. Měla výtvarný talent, takže dům byl plný všeho, co si jen člověk může přát na výrobu koláží, kreslení, pletení, malování, v podstatě pro jakýkoli druh tvoření. Když to Grace uviděla, radostně zavýskla. Paige si promnula čelo, kéž by měla kouzelnou hůlku, která by ji zbavila té neutuchající bolesti hlavy. Kdyby byla v Londýně, ještě by byla v práci a jedním okem by sledovala hodinky, aby nepřišla pozdě pro Grace, kterou vyzvedávala pravidelně v šest hodin. Teď neměla co dělat a to jí připadalo divné.

Byla ospalá, a tak se zabořila do měkké matrace a polštářů a zhluboka se nadechla. Ložní prádlo vonělo horským vzduchem s nádechem divoké levandule, což byl výsledek jakési alchymie praní, kterou si nikdy neosvojila. Tím směrem zabloudila její mysl, když se nutila uvolnit a zapomenout na seznam svých nespočetných úkolů. Jenže pak se ozvaly starosti spojené s prodejem domu, zaměstnáním a myšlenky na to, jak selhala ve všem, co se týkalo Carla, a tím stresem se jí rozbušila krev v uších, takže otevřela oči a posadila se. Vzpomněla si, že si nevezala prášky, a tak sáhla do kufru, spolkla dvě tabletky a zapila je vodou, kterou si přinesla z kuchyně. Pak vstala a přešla

do prostoru mezi manželskou postelí se stříbrnými sloupky a velkou borovicovou skříní. Zavazadla dosud ležela vedle ní, protože je nevybalila. V Locktonu však nezůstane tak dlouho, aby to stálo za to.

Uslyšela bouchnutí vchodových dveří a hlas svého táty, a tak přes velkou únavu sešla do haly. Cítila vzrušení, ale zároveň byla i podivně znepokojená.

„Paige!“ zvolal Marcus Dougall, když seběhla ze schodů. Byl to kulatý muž s veselým úsměvem – policista, který sloužil v Locktonu a okolí téměř třicet let. Měl na sobě uniformu, jelikož se zrovna vrátil z práce. Klečel na zemi, objímal Grace a ta scéna působila jako ztělesnění radosti a překvapení. „Babička mi zavolala, že jste přijely, a já se hrozně těšil, až se vrátím domů. Nečekali jsme vás.“ Odtáhl se, aby si mohl vnučku důkladně prohlédnout. „Ty jsi ale vyrostla.“ Grace se zasmála a objala ho baculatými rukama kolem ramen. Paige si přála, aby i jí byly zase tři roky. Táta vzhlédl a jejich pohledy se setkaly – smál se od ucha k uchu. Vypadal mnohem starší, než když ho viděla naposledy. Znovu se tak zastyděla, až se jí sevřel žaludek. „Ach, děvče, ty jsi jako obrázek.“ Vstal, zvedl Grace, přistoupil k Paige a objal ji. Voněl po horách a koblíhách – Cora mu nejspíš dala s sebou do práce krabičku s jeho oblíbenými dobrotami. „Ale jsi moc hubená. Ještě že má máma přímo geniální dar každého vykrmit.“ Zadíval se jí do tváře, jeho rysy zněžněly a Paige pochopila, že si všiml, jak moc je unavená. Vždycky v ní dokázal číst. Když vyrůstala, byl to jediný člověk, kterému se svěřovala. Jenže když pak utekla a vzala si Carla, to spojení mezi nimi se přerušilo a Paige občas mívala pocit, že nemá vůbec nikoho, s kým by si mohla otevřeně promluvit.